

ждѣ, защо трѣбва да му ся молимъ?

О. Ако и да знае Господь отъ що имамы нуждѣ прѣдъ ный да му просимъ, пакъ трѣбва да му ся молимъ, 1) Защото Той ни заповѣдва да му ся молимъ. (Лук. 18; 1. 1 Тим. 2; 8. 1 Сол. 5; 17.) Ако и да нѣма другъ причинѣ, пакъ трѣбва да ся молимъ Богу, като ся научимъ отъ заповѣди-тъ му, че то му става угодно. 2) Много е прилично съ молитвѣ да припознаваме че съществуваніе-то и благоденствіе-то ни зависятъ отъ Бога. (Дѣя. 17; 28), че всяко добро даваніе, и всяка съвършенна дарба отъ горѣ е, и слѣзува отъ Отца на свѣтлинны-тъ (Іак. 1; 17), и че безъ него не можемъ нищо да сторимъ. (Іоан. 15; 5). 3) Полза ся придобыва отъ туй душевно упражненіе. Съсь сърдечны молитвы ный ся приближавамы при Бога, мысли-тъ ни ся обращать отъ този свѣтъ къмъ онзи, свѣсть-та ни ся подбужда, по право разсѣждава и по силно дѣйствува, и духовный-тъ ни животъ ся поддържава и уягчава. 4) Съсь сърдечны молитвы показвамы че уцѣнявамы благодать-тъ Божію, и че желяемъ да ѣх приімамы. Богъ ся обѣщава да дава драгоцѣнны-тъ си благодать на онѣзи, които му ѣх просятъ, но ако ный смы толкозь равнодушни и хладнокрѣвни къмъ неѣх, и ако ѣх имамы за толкозь непотрѣбны, щото да не ѣх просимъ, чудно ли е че Богъ не ни ѣх дава? Кой дава най скѣпоцѣнны-тъ си нѣща на онѣзи, които гы имать за просты и непотрѣбны? Никой; *и Богъ не ще даде.*

II. Какъ трѣбва да ся молимъ?